

Autor: Kerry Bolton

„Vnitřní nepřítel je mnohem nebezpečnější než vnější – přestože se zdá být jedním z nás, představuje cizorodý prvek. Lze rozlišit dva hlavní aspekty jeho nebezpečnosti: zaprvé jeho činnost samotnou, zadruhé pak jeho užitečnost vnějšímu nepříteli... Poválečná americká okupace a vyplenění Evropy se mohla uskutečnit jen díky spolupráci michelovské vrstvy, 1] která se napříč Evropou nabídla nepříteli k vytvoření a obsazení postů ve vazalských vládách a churchillovských režimech. V tomto mezičase mezi Druhou a Třetí světovou válkou 2] roste Michel coby americký agent v nebezpečnosti výše, než by to kdy mohl dokázat sám o sobě. Tak se situace vykryštovala následkem dějinného vývoje, který od 19. století pro něj učinil celý jeho světonázor v podstatě k ničemu, dokonce i pro účely sabotáže, zatímco pro Američany zůstává užitečným nástrojem k ovládnutí Evropy. Tak nemoc kultury, šířená kulturou retardace zůstává přítomna v evropském organismu jediné následkem americké okupace“ – Francis Parker Yockey 3]

„Zpochybňovat Izrael je nepřipustné...“ Václav Havel

Václav Havel, poslední československý a první český prezident, zemřel 11. prosince 2011. Chvalořeči, snášející se na jeho osobu, nám nabízejí vynikající příkladovou studii role „vnitřního nepřítele“ v procesech kulturní patologie. V Havlově osobě před sebou máme zvláště pokleslý exemplář *michelovského* prvku, usilující o duchovní, politické, kulturní a ekonomické podmanění organismu západní kultury silami kulturního parazitismu, perverze a zaostalosti. Kulturní patologové by Havla skutečně mohli zařadit do kategorie *genus michelus*, spolu s jeho současníky Borisem Jelcinem, Lechem Wałęsą a Michaiilem Gorbačovem.

Nejnápadnějším symptomem příslušnosti zdánlivě normálního člověka ke *genus michelus* je záplava poct a chvály, linoucí se z klaky mediálních osobností, politických a plutokratických představitelů a především samých orgánů *prznitelů kultury* (culture distorters – Yockeyho termín pro „nositele kulturní nákazy“ – pozn. red. DP). V tomto případě se Havlovi – stejně jako hojně oceňovanému Gorbačovovi 4] – dostává chvály především za roli, již sehrál při dekonstrukci sovětského bloku.

Pád Varšavské smlouvy svého času „pravice“ (od nacistů po konzervativce) přivítala a dodnes si jej připomíná coby „inspirující“ – což bohužel ponejvíce svědčí o intelektuální plochosti větší části „pravice“, která není schopná rozpoznat sovětský blok coby jedinou významnou konzervativní sílu ve světě a USA jako celosvětového zvěstovatele rozkladu. 5]

Této americké úlohy si nebyl vědom jen Yockey, ale také – a to s velkým nadšením – trockisté, z nichž se mnozí posunuli do role jestřábů **studené války** 6] a neokonzervativních stratégů, jako mezi jinými **Ralph Peters**. 7]

Jelikož Varšavská smlouva znamenala jedinou protiváhu americké globální hegemonii, zůstává Havlův podíl na jejím zániku veleben coby velkolepé vítězství pro „demokracii“ a „svobodu“. Těchto floskulí však užívají četné režimy a systémy bez ohledu na jejich charakter – a nejpozději v době **Čtrnácti bodů** **prezidenta Woodrowa Wilsona** pro poválečnou mezinárodní rekonstrukci do Amerikou zamýšlené podoby světa se staly eufemismem pro podmanění všech národů, etnik a kultur všemu, co představuje termín „Amerika“.

Havel bývá vykreslován coby idealistický odpůrce konzumerismu, co si však máme myslet o člověku, který se nechal mentorovat a vést lidmi typu George Sorose a pohyboval se mezi předními plutokraty? Solženicyn se tímto způsobem silami *kulturní perverze* zneužívat nenechal, ani nepodlehli jejich lichotkám. Solženicyn byl mystikem; Havel – jak si ukážeme – plodným sionistickým šířitelem kulturní syfilidy.

Havlova kritika „Západu“ nepostrádala – podobně jako ta Solženicynova – pronikavý postřeh:

„Různé národy, kultury a náboženství se naprosto nemusí přizpůsobovat jedna druhé... Mám za to, že nejvíc jsme si nápomocni, když nic nepředstíráme, zůstaneme autentičtí a jednoduše respektujeme a ctíme ostatní, tak jak jsou.“ 8]

Zde vidíme kulturní ikonu, velmi dobře si vědomou celosvětových procesů nivelizace, která se jimi však přesto nechá využít kvůli pochybným ideálům jako „demokracie“ a „lidská práva“. Podobně jako donekonečna velebený Gorbačov se Havel stal ikonou umělého disentu, sloužícího zájmům mezinárodního kapitálu, který za fasádou „demokracie“ tahá za nitky, a také – jak uvidíme – *prznitelů kultury*. Ti se dlouho obávali směřování potomků černosotněnců a možnosti, že by se Varšavská smlouva skutečně stala novou Osou typu, jaký předvídal Yockey ve své poslední esaji „*The World In Flames*“ (Svět v plamenech).

„Sametové revoluce“, vyvolané, financované a naplánované Sorosovou sítí, NED, organizací Freedom House a tucty dalších, představovaly předeheru k totožnému typu revolt, dodnes probíhajících v postsovětských státech a muslimském světě pod hlavičkou „arabského jara.“ 9]

„Vykořeněný kosmopolitismus“

Rozpad Československa coby součást imploze sovětského bloku nám poskytuje výjimečný příklad úlohy *kulturní perverze*. Mimo *kulturních patologů* si i jiní (například Yockey) plně uvědomovali ničivou povahu kulturního nihilismu, včetně sovětského vedení po vypuzení Trockého a staré bolševické gardy. Historickým paradoxem zůstává opozice právě jediné

sovětského bloku proti tomu, co Hitler nazval „kulturním bolševismem“. **Podle Yockeyho teorie „kulturní patologie“ 10] přítomnost cizího objektu v organismu kultury spontánně vede k fenoménům kulturní perverze, kulturní retardace a kulturního parazitismu; tyto symptomy lze ovšem i vědomě zapráhnout do služeb politické akce.**

Kulturkampf („boj o kulturu“) představuje natolik důležitou složku světové ofenzívy plutokracie a sionismu, že na samém počátku studené války CIA zrekrutovala a zorganizovala směsku zklamaných protisovětských socialistů, především trockistů, do „Kongresu pro svobodu kultury“, aby se pokusili podrývat sovětský blok a globálně zavádět „americké“ hodnoty ve jménu „umělecké svobody projevu“. Preferovanými nástroji byly abstraktní expresionismus a jazz. 11] Kongres vedl profesor **Sidney Hook**, „celoživotní menševik“ který v době Moskevských procesů organizoval výbor na právní obranu Lva Trockého, a příjemce Medaile svobody Kongresu z rukou Ronalda Reagana. Mezi další hvězdy Kongresu patřil i **Bertrand Russell**, pacifistický stoupenec jaderného odzbrojení, který se – v zájmu „míru“, pochopitelně – zasazoval o preventivní jaderný útok na SSSR. Kongres podporoval druh umění, jenž byl Stalinem a spol. označen jako „vykořeněný kosmopolitismus“ (безродный космополитизм), a správně určen jako součást politické ofenzívy. 12]

Program *Kulturkampfu* proti sovětskému bloku lze vystopovat zpět až k Trockému, tomu vždy tolik ochotnému nástroji nadnárodního kapitálu. V roce 1938 sepsal spolu s André Bretonem 13] a mexickým komunistickým malířem Diegem Riverou manifest nazvaný *Za nezávislé revoluční umění* 15]. Manifest vyšel na podzim 1938 v rámci **The Partisan Review**, který si zachoval v dalším průběhu studené války pro trockisty jistou důležitost. V textu, jehož skutečným autorem byl dle Bretona Trocký, se mj. píše:

„Do té míry, do jaké má původ v jedinci, do té míry, do jaké užívá subjektivních talentů k tvorbě objektivního obohacení kultury, se zdá být jakýkoliv kulturní, filozofický, vědecký nebo umělecký objev plodem *náhody*, tedy *víceméně spontánní manifestací nutnosti*... Konkrétněji však nemůžeme setrvat v lhostejnosti vůči intelektuálním podmínkám, v nichž se tvořivá činnost odehrává, ani bychom neměli popírat dané zákonitosti ovládající intelektuální tvorbu.

Za stávající situace nesmíme zavírat oči před rozsáhlým ničením podmínek umožňujících intelektuální tvorbu... Hitlerův režim zbavil Německo všech umělců, v jejichž práci bylo možno nalézt byt jen sebenepatrnější či nejpovrchnější náznak sympatií ke svobodě, a uvrhl ostatek povolných tvůrců pera či štětce do role slouhů režimu... Pokud máme věřit zprávám, situace v Sovětském svazu se té německé dosti podobá... Skutečné umění, nespokojující se s pouhou variací existujících modelů, ale namísto toho trvající na vyjádření vnitřních lidských potřeb a lidstva své doby – skutečné umění nemůže nebýt revolučním, nemůže neusilovat o úplnou a radikální rekonstrukci společnosti.... Vidíme, že pouze sociální revoluce může vyčistit cestu nové kultuře. Pokud však odmítáme veškerou solidaritu s byrokracií, nyní pevně kontrolující Sovětský svaz, je tomu tak právě

proto, že v našich očích nepředstavuje komunismus, ale jeho nejzrádnějšího a nejnebezpečnějšího nepřítele...”

Trockého měřítko pro umění se zdá být více v souladu s Bretonovým anarchismem a Novou levicí příští generace, než s kolektivistickým marxismem. Filaret Černov (Филарет Филаретович Чернов), jehož důležitým výrokiem o umění ze stalinistické perspektivy se budeme zabývat níže, toto umění označoval za „nihilismus“.

Vzhledem k tomu, že manifest vyšel v *The Partisan Review* – který se později stal aktivním účastníkem „kulturní studené války“ 16] s peněžní podporou od CIA a statusem od daní osvobozeného subjektu – posloužil tento trockistický umělecký manifest jako náčrt umělecké politiky, přijaté po 2. světové válce CIA a globalisty. Trockij zamýšlel *Za nezávislé revoluční umění* coby volání k mobilizaci umělecké fronty, stojící v opozici kulturním frontám fašismu a socialismu, jejichž vzájemné rozdíly v očích mnohých levičáků a komunistů notně splývaly:

„Velmi dobře jsme si vědomi existence nekonečných tisíců izolovaných myslitelů a umělců napříč celým světem, jejichž hlasy jsou utopeny hlasitým unisonem dobře vycvičených lhářů. Stovky malých místních magazínů se snaží shromáždit mladistvé hlasy k hledání nových cest namísto finančních příspěvků. Fašismus každou pokrokovou tendenci v umění likviduje coby ‚zvrhlou‘. Stalinismus veškerou svobodnou tvorbu označuje za „fašistickou“. Nezávislé revoluční umění musí dnes soustředit své síly v boji proti perzekuci z řad reakce.“ 17]

I když Kongres pro svobodu kultury (Congress for Cultural Freedom) vznikl až v roce 1949 – a na pevnější, formálnější bázi dokonce až v roce 1951 – datuje se jeho původ k obránci Trockého, profesorovi Sidney Hookovi, který založil proto-hnutí podobného jména v roce 1938 a který zaujal roli „bílého koně“ v čele Kongresu, řízeného CIA.

Stalinisté kontrovali nejen hlasitým odkazem na „sovětský patriotismus“, ale také na ruské kulturní dědictví. Marxisticko vyjádření kulturní teorie bylo tak paradoxně možné snáze nalézt mezi oficiálními a polooficiálními složkami americké moci než na sovětské straně železné opony.

V roce 1949 důležitým referátem na Ústředním výboru Komunistické strany Sovětského svazu Černov odsoudil infiltraci kosmopolitismu do sovětského umění, věd a historiografie 18]. Článek nestojí jen jako antimanifest trockismu a „kulturní studené války“ ve své době – funguje i jako dodnes relevantní odmítnutí modernismu a vykořeněného kosmopolitismu.

Černov začíná odkazem na články v *Pravdě* (Об одной антипатриотической группе театральных критиков) a *Kultuře a životu* (Культура и жизнь – На чуждых позициях. О происках антипатриотической группы театральных критиков), jež „odmaskovaly nevlasteneckou skupinu divadelních kritiků, vykořeněných kosmopolitů vystupujících proti

sovětskému patriotismu, proti velkolepým kulturním počínům ruského lidu i ostatních národů naší země.“ Černov popisuje kliku coby „vykořeněné kosmopolity“ (безродный космополит) a „propagandisty dekadentní buržoazní kultury,“ zároveň „pomlouvající“ kulturu sovětskou. Západní kultura je vykreslena jako „vyčerpaná a úpadková“ – popis, s nímž by každý spenglerián ochotně souhlasil. Černovem popisovanou „sovětskou kulturu“ je třeba chápat jako „slavnou kulturu ruského národa“ a nezaměňovat ji s „komunistickou kulturou“ davů a primitivních propagandistických spektaklů maoistické Číny. V roce 1949 si už sovětské nejvyšší kruhy – jejichž pohled Černov nepochybně prezentoval veřejnosti – uvědomovaly, že SSSR se stal terčem široce pojeté kulturní subverze: „Škodlivé a nepůvodní banální ideje buržoazního kosmopolitismu byly zavlečeny i do sféry sovětské literatury, filmu, výtvarných umění, do oblasti filozofie, ekonomiky, soudnictví atd.“ 19]

„Vykořenění kosmopolité“ se dle všeho nepoučili z před dekádu proběhnuvších Moskevských procesů 20] a vyhubení „starých bolševiků“, a nepřiliš bystře stále věřili, že sovětský stát stále usiluje o realizaci marxistických idejí. Jeden z nich, soudruh Subotskij – zřejmě oddaný marxista – usiloval o podkopání pojetí národnosti a odmítal myšlenku hrdinského étosu, jenž se především v průběhu „Velké vlastenecké války“ stala pro sovětský život i doktrínu naprosto klíčovou. Proto Černov nepříznivě zmiňuje tohoto „vykořeněného kosmopolitu“, jehož kulturní pozice podezřele připomínaly trockismus:

„Vykořeněný kosmopolita Subotskij se pokusil všemi jemu dostupnými prostředky vymýtit ze sovětské literatury národ[nost]ní charakter. S pěnou u huby tento kosmopolita uráží všechny sovětské spisovatele, kteří chtějí „navenek, jazykem nebo detailem v charakteru kladného hrdiny vyjádřit jeho příslušnost k té nebo které národnosti.“ 21]

A pokračuje:

„Tyto Subotského kosmopolitní cíle směřují proti sovětskému vlastenectví a politice Strany, která vždy přisuzovala národním vlastnostem a tradicím velkou míru důležitosti.“

Následně Černov popisuje „protivlasteneckou skupinu“ propagující „národní nihilismus“ v divadelní kritice. Tento koncept pro něj představuje „projev protivlastenecké ideologie buržoazní kosmopolitismu, nerespektující národní hrdost a důstojnost národů.“

Černov „vykořeněný kosmopolitismus“ rozpoznal jako součást určitého zahraničního programu, který právě toho roku (1949) nabyl založením Kongresu pro svobodu kultury konkrétní podobu:

„Naši zahraniční nepřatelé počítají s tím, že odkloní sovětskou literaturu, kulturu a vědu ze služeb socialistické věci. Usilují o kontaminaci sovětské literatury, vědy a umění všemožnými zkaženými vlivy, aby tím oslabili tyto mocné pilíře politické výchovy, vzdělávání sovětského lidu v duchu aktivní služby socialistické vlasti a budování komunismu.“

S jasnou předtuchou budoucnosti varoval Černov před tím, co dnes označujeme „kulturní studenou válkou“, jako součástí „ideologické zbraně“ obkličování:

„Nejotrávenější ideologickou zbraní nepřátelského kapitalistického obkličování představuje buržoazní kosmopolitismus. Vykořeněný kosmopolitismus – zčásti sestávající z podlézání cizině a servility k buržoazní kultuře – vytváří specifické hrozby, jelikož kosmopolitismus je ideologickým praporem militantní internacionální reakce, dokonalou zbraní v rukou v jejích rukou, namířenou proti socialismu a demokracii. Proto získává boj s ideologií kosmopolitismu a její naprosté odhalení a překonání zvláštní důležitost a naléhavost.“

U kořene tohoto „vykořeněného kosmopolitismu“ najdeme ducha peněz, uctívání *Mammonu* a Černovův popis lze opět snadno užít i na současné síly nadnárodního kapitálu:

„Buržoazie káže, že kapitál nemá vlast a že jakékoliv místo, kde lze ‚vydělat peníze‘, kdekoliv, kde lze vytvořit ‚výdělečný podnik‘, lze považovat za vlast. V tom spočívá darebáctví buržoazního kosmopolitismu – je užíván jako fíkový list k zakrytí, převlečení, „povznesení“ protivlastenecké ideologie vykořeněného podnikatele-buržuje, šejdíře a obchodního cestujícího.“

Černov neúprosně shrnul program „bojovníků studené války na kulturním poli“, kteří měli v USA povstat:

„V éře imperialismu je ideologie kosmopolitismu zbraní v rukou imperialistických plenitelů, usilujících o nadvládu nad světem.“

Pokud by snad přetrvávaly pochybnosti, co že to Černov má na mysli, když označuje nacionalismus za záštitu proti mezinárodnímu kapitálu a stalinismus jako explicitní popření marxistického internacionalismu (navzdory povinným ideologickým odkazům na Lenina), ukazuje Černov naprosto jasně, že právě Marxem odsuzovaný druh nacionalismu přesto slouží jako platforma sovětského státu Velkorusů:

„Národní suverenita, osvobozenecký boj utlačovaných národů, vlastenecké smýšlení svobodmilovných národů, a především mocné vlastenectví sovětského národa stále představují významnou překážku dravých imperialistických ambic, brání imperialistům v dosažení a dovršení celosvětové nadvlády. Aby narušili vůli národů k odporu, káží imperialističtí buržujové a jejich agenti z tábora pravicových socialistů o zastaralosti národní suverenity, a označují za fikci samotné pojmy národa a státní nezávislosti.“ 22]

Podle Černova nevidí Sovětský svaz a jeho mocenský blok svou historickou misi v šíření „světové revoluce“ – trockistickém ideálu – ale své existenci coby záštitě proti globalismu; na tomtéž místě odsuzuje USA jako rodiště internacionalismu:

„Pod maskou kosmopolitních frází a falešných sloganů proti ‚nacionalistickému sobectví‘ se skrývá krutá tvář válečných štváčů, snažících se uskutečnit vizi celosvětové americké nadvlády. Propaganda ‚světoobčanství‘ a ‚celosvětové vlády‘ má původ v dnešních amerických imperialistických kruzích.“

Úloha kulturní perverze v Československu: Charta 77 a Plastic People of the Universe

Tento *Kulturkampf* globalismu byl zcela úmyslně namířen proti východnímu bloku. Jak vidíme ze zásadního Černovova článku, sovětské orgány si toho byly po celou dobu jeho trvání plně vědomy – až do okamžiku, kdy konečně podlehly. A tak zatímco intelligence, média a jejich loutkaři vyjadřovali rozhořčení a opovržení nad šosáctvím sovětských úřadů, jejich zpátečnictvím a – stejně jako v případě fašistické estetiky – údajnou „banalitou sovětského realismu“, analýza americké podpory kulturního nihilismu a sovětského chápání tohoto proudu dokazuje, že Sověti se ve svých podezřenech nikterak nemýlili.

Za své v reálu dosti chabé snahy ochránit mládež před údajně úžasnými svobodami jejich západních protějšků se československé komunistické úřady dočkaly posměchu a obvinění ze zkostratělosti. Západní, liberální, pojetí umění – totožné s tím, zformulovaným v Trockého manifestu z roku 1938 – má údajně být apolitické, neškodné a záležitostí osobního vkusu a volby – zkrátka standardní liberální nejapnosti. Přesto však přední stratégové americké globální hegemonie dodnes otevřeně velebí USA coby přední revoluční 23] zemi a úlohu kulturní perverze v lapení celých národů do tenat toho, co Yockey označil za „etickou syfilidu z Hollywoodu.“ 24]

Fungování současné verze *Kulturkampfu* popsal neokonzervativce a vojenský stratég Ralph Peters, který mj. sloužil i v úřadu zástupce náčelníka štábu zpravodajství (Deputy Chief of Staff for Intelligence):

„Vstupujeme do nového amerického století, v němž se staneme ještě bohatšími, kulturně ještě více smrtícími a celkově ještě mocnějšími.“

Peters načrtl strategii pro subverzi národů a států – neochotných připojit se k „novému americkému století“ – prostřednictvím Hollywoodu, popových idolů a blyštivých technologických hraček 25], jež mají moc uvrhnout lidi do „měkkého“ otroctví toho typu, jež Huxley brilantně popsal v dystopickém *Překrásném novém světě* 26]. Jak si všímají Peters i Huxley, především mládež jen obtížně vzdoruje lákadlům snadné cesty egoistického nihilismu a toho, co ve svém důsledku představuje „svobodu“ od zodpovědnosti – zejména pak v porovnání s relativně spartánskými podmínkami sovětského světa.

Coby klaun *Kulturkampfu* či „vykořeněného kosmopolitismu“ posloužila v případě Československa „populární“ hudba. Sepsání Charty 77 a vznik hnutí kolem ní vyvolalo zatčení fanoušků rockové skupiny „Plastic People of the Universe.“ Zdůrazněme, že tyto události znamenaly klíčový vývoj na cestě k „Sametové revoluci.“

Hniloba, užírající země Varšavské smlouvy organizačně vycházela ze skupin jako Charta 77 v ČSSR nebo Solidarita v Polsku. Ty měly původ a peněžní oporu v síti měnového spekulanta George Sorose a houfu s ním spojených podvratných, až na drobné výjimky amerických, think-tanků s konexemi na oficiální místa. Když byla v roce 1977 Charta Havlem spoluzaložena, předem měla zajištěné otištění svého manifestu v předních západních novinových listech: *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, *Corriere della Sera*, londýnských *The Times* a *Le Monde*. 27]

Na úloze sehrané skupinou Plastic People of the Universe (PPU) a jejího podílu na cestě k „sametové revoluci“ lze demonstrovat, jak významný part *Kulturkampf* ve službách globalizace hraje – a to dalece nad rámec „svobody projevu“, individualistické „osobní volby“, „vkusu“ atd. Skupina je široce označována za hudebně „nepozoruhodnou“, přesto jí její patroni zajistili pozoruhodnost politickou. Vznik PPU se datuje k sionisty zorganizované revoltě z roku 1968 28]. Skupina se za asistence kanadského učitele a překladatele Paula Wilsona – tehdy pobývajícího v Československu – stala „kmotry českého hudebního undergroundu.“ 29]

Podle jednoho z glosátorů se „kolem skupina zformovala celá komunita českých disidentů.“ Slovy basisty a zakládajícího člena Milana „Mejly“ Hlavsy: „Plastic People vznikli podobně jako desítky a stovky podobných kapel – milovali jsme rock’n’roll a chtěli být slavní. Na vyhraněné umělecké ambice jsme byli moc mladí, vedla nás čistá intuice, vůbec ne ambice nebo politika.“ 30]

Navzdory Hlavsou tvrzené naivitě šlo přesně o ten typ mladistvého nihilismu, který CIA a plutokraté na Západě zaváděli v podobě „Nové levice“ jako nástroj kontrolovaného disentu. Postupovali dle formulky vytvořené Kongresem za svobodu kultury, užívané dodnes.

I když orgány skupině pozastavily v roce 1970 licenci, pravidla byla obcházena a hudba

vycházela na Západě. Texty „apolitické“ skupině psal „básník českého disentu Egon Bondy.“ 31] Podhoubí, které kolem PPU vzniklo, představovalo „alternativní kulturu“, šířenou prostřednictvím festivalů. Docházelo k zatčením, ale až na pár výjimek byli zadržení následně propuštěni pod tlakem „zahraničních protestů“. Paul Wilson však byl ze země donucen odejít. Verdikt úřadů vinil skupiny z „krajní vulgarity s protisocialistickým a asociálním dopadem; většina z nich glorifikuje nihilismus, dekadenci a klerikalismus.“ 32]

Právě v podpoře tohoto kulturního nihilismu se vykristalizovala Charta 77 s Havlem coby ikonickou figurou. Podle Havla PPU bránili „vnitřní životní touhu svobodně se vyjadřovat vlastním nezávislým a autentickým způsobem.“ 33] Havel následně pomáhal PPU s volbou textů. Toto údajně „apolitické“, nevinné a svobodné umělecké vyjádření popsal *New York Times* jako „divoké, rozzlobené a zápalné“, a také „temně subversivní.“ *Times* se rozplýval, nad způsobem, jakým PPU „napomohli změně směřování národa“:

Václav Havel – hudbymilovný bývalý český prezident a disident, který se zastával věci skupiny, když bylo několik jejích členů v roce 1976 uvězněno za narušování pořádku – skupině připisuje zásluhu na inspiraci Charty 77, dokumentu, požadujícím garance lidských práv, který vydláždil cestu k revoluci z roku 1989. Havel dodává: „Perzekuce skupiny mladých lidí, kteří jen chtěli žít po svém, představovala útok totalitního režimu na život samotný, na samou podstatu lidské svobody.“ 34]

Podle Bilefského šlo u „ultimátní rock’n’rollovou rebelii.“ 35]

Paul Wilson připomíná, že právě hudba zprostředkovala československé mládeži dětinské ideály jejich zmanipulovaných západních vrstevníků:

„Zajímavým paradoxem 60. let byla nedostupnost knížek pro intelektuály, ale zároveň snadné šíření hudby mezi mládeží – ať už prostřednictvím pašovaných nahrávek nebo Hlasu Ameriky a podobných stanic. Takže tady existovala velice současná hudební scéna se spoustou Západem inspirovaných kapel a taky spektra odlišných fanouškovských skupin – úplně jako na Západě. Pražská hudební scéna si taky velice brzo získala pozornost západních novin, protože pro ty značila existence rockových skupin v komunistické zemi příslib změny.“ 36]

Neztrácejme ze zřetele propagaci tohoto hnutí Hlasem Ameriky a dalším americkými strukturami.

Charta 77 a Soros

Na takovém pozadí tedy ve Stockholmu vznikla Nadace Charty 77. Soros ji financoval od roku 1981. Hnutí se v roce 1989 „pustilo v Československu do akce se silou a mocí Pallas Athény.“ Soros spěchal do Československa a spolu se zakladatelem Nadace Františkem Janouchem (fond vznikl dle všeho už dříve – pozn. překl.) zřídili výbory v Praze, Brně a Bratislavě. „Dal

jsem jim k dispozici milion dolarů," vzpomíná Soros. Posléze začal pomocí spekulací s měnou platit zaměstnancům Občanského fóra a Lidových novin. Podle Sorose se spolu se stoupencem Charty Karlem Schwarzenbergem a tehdejším premiérem Mariánem Čalfou „shodli na nutnosti nechat zvolit Havla prezidentem stávajícím parlamentem.“ 37]

Havlovi se stejně jako Gorbačovovi dostalo za jeho služby náležitého uznání. Na jeho počest byla v roce 2006 zřízena s podporou lidí jako Soros, Bush st., Bill Clinton 38] a Richard Holbrooke 39] aj. **výstava** na Kolumbijské univerzitě.

Havel zastával i post člena představenstva Sorosovy **Drug Policy Alliance** zaměřené na legalizaci narkotik – další součást Sorosovy „liberální“ a „progresivní“ agendy na podryvání stability společností určených ke globalizaci. Nelze si na tomto místě nevzpomenout na látku „sómu“, určenou v Huxleyho *Překrásném novém světě* k inhibici občanstva. Jde také o další hnutí, které slouží „establishmentu“, zatímco se prezentuje jako „radikální“ a „antiestablishmentové“. Mezi členy jeho amerického čestného představenstva patří takoví zastánci pokroku a „humanitáři“, jako bývalý americký ministr zahraničí George P. Schultz či bývalý předseda rady guvernérů Federálního rezervního systému (FED) Paul Volcker. Mezinárodní čestné představenstvo mezi své členy mimo Havla počítá i Richarda Bransona, Stinga a Ruth Dreifussovou. 40]

Havel se stal členem globalistické elity a pravidelným účastníkem mezinárodních setkání pro utváření postsovětského prostoru. Jedním z nich je i **Madridský klub**, další ze záplavy think-tanků vytvořených za účelem dosažení konsenzu o globální vládě mezi svévolně vyvolenými vládci. **Madridský klub** vznikl v roce 2004 jako nadace poskytující granty na iniciativy směřující k posílení plutokratické verze „demokracie“. 42] Lze snadno uhádnout, že se všudypřítomný Soros řadí mezi „dárce prezidentského kruhu“ Klubu 43]. Havel patřil i mezi „čestné členy“ **Freedom Now**, globalistické organizace, jež sdílí členy s americkým globalistickým think tankem Council on Foreign Relations. 44]

Národní nadace pro demokracii (National Endowment for Democracy - NED)

Mimořádně zajímavé je Havlovo napojení na Kongresem (zde komora amerického parlamentu – pozn.překl.) dotovaný NED, vytvořený v roce 1983 zákonem/zákonným opatřením. Havla si tato organizace – odhodlaná nahradit CIA v roli sponzora „změn režimů“ – velmi považovala. NED vznikl díky protřelým trockistům, jejichž zášť vůči SSSR je – včetně Trockého vdovy Sedovové – nasměrovala na dráhu „studenoválečníků“, a odtud k současné kabale neokonzervativců.

Zárodek NEDu vznikl v hlavě Toma Kahna, ředitele mezinárodních záležitostí AFL-CIO. Jde o veterána **shachtmanovské** frakce amerického trockismu, vyznačující se tvrdě protisovětskou linií. Stal se členem Ligy mladých socialistů, mládežnické organizace Nezávislé socialistické ligy Maxe Schachtmana 45] a Socialistické ligy mladých, kterou vytrvale podporoval až do své smrti v roce 1992. Na Kahna udělala dojem pozice shachtmanovců, kteří pokládali SSSR za největší překážku na cestě k [celo]světovému socialismu 46]. Na počátku Studené války deklaroval Max Shachtman svou pozici: „Navzdory všem svým přetrvávajícím neshodám se

v kapitalistickém světě pod americkým vedením a iniciativou vytváří stále pevnější fronta proti ruskému imperialismu.“ 47]

V roce 2004 obdržel „Ocenění za vizi občanské společnosti“ od Amerických přátel České republiky (AFoCR), a při té příležitosti byl chvalořečen prvním prezidentem NEDu, dlouholetým sociálním demokratem Carlem Gershmanem. AFoCR má pochopitelně blízko ke globalismu a mezi její představitele se počítá třeba Thomas Dine z Rádia Svobodná Evropa. Pokladnice a viceprezidentka Hana Callaghan bývala poradkyní v Goldman Sachs. 48] Poradcem AFoCR je Zbigniew Brzezinski – fanatický rusofob – bývalý prominentní prezidentský poradce v otázkách národní bezpečnosti, dnes pracující pro Centrum pro strategické a mezinárodní studie, stejně tak jako ex-ministr zahraničí Henry Kissinger. Dalším pak je Michael Novack z neokonzervativního American Enterprise Institute 49]. Havel je uveden na seznamu patronů AFoCR, spolu s Georgem W. Bushem, bývalou ministryní zahraničí Madeleine Korbelt Albrightovou, Jamesem D. Wolfensohnem ze Světové banky a dalším exministrem Colinem Powellem. Na „zdi cti“ AFoCR jsou spolu s Havlem zmíněny i četné korporace včetně American International Group (AIG); Goldman, Sachs & Co.; Citigroup; J.P. Morgan Chase & Co.; David Rockefeller. 50]

V roce 2007 Havel získal Medaili NED za služby demokracii. 51]

NED sehrál stejně jako Soros výraznou roli v „sametových revolucích“ v zemích Varšavské smlouvy. V hantýrce organizace je to označováno za „přeshraniční činnost“ a svůj původ datuje ke „konferenci, sponzorované Polsko-česko-slovenským fondem vzájemné solidarity ve Wroclavi zkraje listopadu 1989.“ Podle Gershama:

„Konference byla vyústěním společných setkání a aktivit Solidarity a Výboru na ochranu dělníků s československými disidenty z Charty 77, které začaly v říjnu 1981 krátce po vyhlášení stanného práva a pokračovaly v 80. letech setkáními na „zelené“ česko-polské hranici v Krkonoších. Účelem wroclavské konference bylo poskytnout československému disentu podporu nových polských demokratických struktur v naději a očekávání podobného vývoje v ČSSR. Václav Havel později konferenci a s ní spojený kulturní festival označil za spouštěč Sametové revoluce, která začala o pouhé dva týdny později.“ 52]

Gershman poukazuje na roli NEDu při financování subverze, šířené z Polska do Československa.

„Z řady debat s polskými aktivisty po událostech roku 1989 mi bylo jasné, že byli pevně a promyšleně odhodláni podporovat demokracii v blízkém sousedství Polska a celé širší geopolitické oblasti bývalého sovětského bloku. Toto odhodlání bylo zčásti založeno na morálních faktorech, jelikož tito aktivisté požívali ve svém boji podpory NED, AFL-CIO a jiných evropských a amerických subjektů, a cítili závazek

nabídnout podobnou podporu sousedům, dosud o demokracii usilujícím.“ 53]

Podle Gershama „přeshraniční činnost pokračuje, a dnes pokrývá prostřednictvím poskytování asistence i území bývalého Sovětského svazu.“

Sionistický faktor

Kampaň proti východnímu bloku byla vedena na mnoha frontách, a navzdory fantaziím mnoha „pravičáků“ nepředstavoval sovětský blok protiváhu jen proti americké hegemonii, ale také proti mezinárodním následkům sionismu. SSSR se stal úhlavním nepřítelem americké hegemonie Stalinovým odmítnutím sjednocené světové vlády a „Baruchova plánu.“ To rozpoutalo studenou válku, jak zaznamenal i Yockey v citované eseji z roku 1952.

Čistky sionistů a Židů v roce 1952 vyslaly jasné poselství: sionismus a Izrael – Sověty zpočátku vyzbrojovaný jako součást geopolitického plánu pro Střední východ – do budoucna představují úhlavní nepřátele sovětských zájmů. Bitevní linie probíhala Prahou. Yockey interpretoval procesy s židovským prvkem komunistického vedení, obviněnými z velezrady jako symbolické gesto světovému Židovstvu, a předpokládal jeho „obří následky“ na světové dění. Šlo o „nezpochybnitelný uzlový bod“ historického vývoje 54], i když osobně pokládám za výchozí bod tohoto procesu již Stalinův nástup k moci v roce 1928 a následnou eliminaci Trockého a jeho přívrženců 55] – ostatně i Yockey v eseji z roku 1952 píše, že čistky „nejsou začátkem ani koncem.“ Podle něj je „nadále třeba obecně přeorientovat pohled ve světle tohoto nepopíratelného překreslení světové situace...“ 56]

U většiny ovšem nevyhnutelně k žádné „reorientaci náhledu“ nedošlo, a stoupenci hitlerismu jako Arnold Leese, Colin Jordan a George Lincoln Rockwell, stejně jako antisemité starého ražení, nadále udržovali bez ohledu na „historické procesy“ „stranickou“ linii (míněna linie NSDAP – pozn. red. DP) ve znění „komunismus je židovský“, a tvrdili, že údajná sovětská opozice sionismu není ničím jiným než součástí židovského klamu. 57] Historie se však odvíjí dále... Sionisté se pustili do horečné činnosti, zatímco sovětská vláda zřídila vládní odbory k výzkumu sionismu, díky čemuž ze sovětských tiskáren vzešla nemalá část nejlepšího materiálu k dané problematice. Moskva se stala podle Lendvaie „centrem a vývozcem antisemitismu.“ 58]

Proto byli v roce 1968 při úderu proti prosovětskému československému režimu sionisté nikoli okrajovou silou. Sami sionisté to ostatně přiznávají. Arabsko-izraelská válka z roku 1967 se „stala činidlem“ pro útok na československý režim. Vláda spustila v průběhu války protisionistickou propagandistickou kampaň, a hned po SSSR Československo jako první přerušilo v roce 1967 diplomatické vztahy s Izraelem a jako první vyslalo vysoce postavené vojenské delegace do Egypta a Sýrie 59]. Podobně jako v případě Havlem vedených disidentů, stála i za snahami o zavedení „socialismu s lidskou tváří“ liberalismem nakažená inteligence. Dopisy a články se vymezovaly proti režimní antisionistické kampani a tato prohlášení byla čtena i na sjezdu československých spisovatelů v červnu 1967. Nejúspěšnější československý dramatik Ladislav Mňačko natruc navštívil Izrael a s odkazem na čistky roku

1952 odsoudil československý režim za jeho opozici vůči sionismu.

Nastala povědomá situace: „spontánní“ studentské prvomájové protesty, kde mládež rozvinula izraelské vlajky a transparenty „Nechte Izrael žít.“ Studenti a učitelé Univerzity Karlovy sepsali petici za obnovu diplomatických vztahů s Izraelem a tu následoval ve studentských novinách Student vyhlášený vznik „Spolku přátel Izraele.“ Ve Varšavě proběhly studentské bouře a československý antisionismus odsoudila i Komunistická strana Jugoslávie. 60]

Jen těžko lze pokládat veškerou náhlou sionistickou agitaci za „spontánní“ – jistě o nic víc než dnešní podobně spontánní „sametové revoluce.“ TASS informovala o událostech takto: „Izrael a mezinárodní sionismus sledoval už od ledna 1968 pozorně vývoj v Československu... Izrael, stejně jako sionistické organizace v USA a západní Evropě, vyčlenil významné prostředky na podporu vnitřní československé opozice.“ 61]

Podle stejného vzorce jako v ČSSR a Polsku postupují Soros a NED i jinde. Dubčekův pokus o zavedení „socialismu s lidskou tváří“ ukončily sovětské tanky. Normalizační režim se vymezil proti sionismu tvrději než kdy předtím. Slovenský ministr vnitra generál **Egyd Pepich** se zmiňoval o „dvaatřiceti zahraničních centrech, organizujících podvratnou činnost proti Československu“, včetně z Rakouska operujících sionistických skupin 62]. Podle Lendvai sionistická invaze uhasila židovské naděje na přivítání nového milénia [židovského letopočtu] v Praze. Židů tam zbývalo jen málo a rabín jeden jediný 63].

Československá subverze nepřišla jako blesk z čistého nebe. V roce 1951 – krátce před „procesy se zrádci“ byl dopisovatel tiskové agentury Associated Press (AP) William Oatis odsouzen k deseti letům vězení za špionáž. V září 1968 v *Newsweeku* uvedl, že měl mezi československými sionisty nadmíru bohaté konexe. V roce 1957 byl ze země vyhoštěn tajemník izraelské ambasády Moše Katz 64]. I když se apologeti sionismu jako Lendvai snaží prosionistický aktivismus v Československu, vedoucí k ruské srpnové invazi, vydávat za spontánní odpor k antisemitismu, sami svými slovy potvrzují obvinění ruského tisku i úřadů. Jurij Ivanov v dost možná jedné z nejlepších knih vydaných o světovém sionismu píše:

„Řídící úlohu v sionistických záměrech mělo sehrát nenápadné, ve Vídni schované ‚Hlavní dokumentační centrum‘. V předvečer československých událostí ustavilo Centrum ‚dceřinou společnost‘, Výbor pro československé uprchlíky. Stojí za povšimnutí, že téměř současně bylo v Izraeli zřízeno Centrum pro koordinaci bojovníků za svobodu Československa (což muselo v průběhu v plné intenzitě probíhajícího izraelsko-arabského konfliktu připadat obyčejným Izraelcům přinejmenším podivné).“ 65]

Telavivské sionistické noviny *Maariv* v rutinním zpravodajství dne 6. října 1968 odhalily skutečnou povahu činnosti Centra:

„Včera Koordinační centrum vyslalo skupinu mladých českých intelektuálů pobývajících v Izraeli do několika evropských zemí. Pokusí se navázat kontakt s mimo zemi žijícími československými občany. Také mají prověřit možnost navázání kontaktů se skupinami přímo v ČSSR. Někteří ze skupiny mají jít i do Prahy.

Koordinační centrum v Izraeli se stává světovým ústředím bojovníků za svobodu Československa... Poskytuje materiální podporu nedostatečně vybaveným či financovaným skupinám a jedincům v i mimo Československo... Koordinační centrum vytvořilo program na vydávání *Literárních listů*, hlasu československé demokracie. Příspěvky na tento účel lze zasílat na číslo účtu 450044, **Izraelská diskontní banka, Tel Aviv.**“ 66]

Sionisté a jejich příznivci nevysvětlují ani nerozporují sovětskou dokumentaci sionismu, ale zeširoka označují sovětské argumenty za nelegitimní a nepodložené důkazy. Doporučuji čtenáři pročíst celou Ivanovovu knihu, vystavenou na web v angličtině australskými nacionalisty. 67]

Sionisté oslavují Havla

Vezmeme-li v úvahu vztahy mezi sionismem a východním blokem, především pak Československem, pochopíme, proč si sionisté Havla – stejně jako Gorbačova – tak oblíbili 68]. Při srovnání modů operandi minulých i dnešních „sametových revolucí“ v zemích Varšavské smlouvy a sionistických machinací v ČSSR v období 1967-8 se nabízí řada paralel. Chvalozpěvy na Havla se rychle vyrojily v sionistických médiích po celém světě.

Z *Jewish World* jsme se dozvěděli, že Evropský židovský kongres v „zármutku nad Havlovou smrtí“ vydal prohlášení tohoto znění:

„Havel byl znám coby velký přítel Židů a v průběhu svých dvou funkčních období učinil mnohé v boji proti antisemitismu a k připomínce lekcí temného období holocaustu.“

Podle předsedy Kongresu a Havlova kolegy z Evropské rady pro toleranci a smíření Moše Kantora bude Havel bolestivě postrádán:

„Byl vzorem pro novou a moderní Evropu. Prezident Havel zažil komunismus a vedl Českou republiku do nové éry. Svým spoluobčanům pomáhal překonat problematickou minulost na cestě k otevřenější, svobodnější a tolerantnější budoucnosti. **Prezident Havel byl skutečným a stálým přítelem židovského národa a evropské Židovstvo za něj bude truchlit.**“ 69]

Izraelský prezident Šimon Peres Havlovu smrt označil za „ztrátu pro celý svět.“ Peres považoval Havla jak za svého osobního přítele, tak přítele celého Izraele 70]. Židovské noviny *Forward* vzpomněly na Havlovu návštěvu Salzburského hudebního festivalu v roce 1990, kde přednesl řeč namířenou proti bývalému Generálnímu tajemníku OSN Kurtu Waldheimovi (aniž by ho jmenoval), který čelil útokům pro svou účast ve válce na straně Německa – podobného „hříchu“ se dopustila většina Rakušanů. Podle *Forwardu* ocenilo světové Židovstvo Havlovo laciné moralizování, jež zakončil floskulí „přiznání osvobozuje.“ Snad o leccčems vypovídá, jak hluboko byl Havel ochoten klesnout, aby si vysloužil uznání bohatých a mocných, a můžeme se ptát – kolik odvahy je asi třeba k tomu, přidat se k celosvětovému lynčujícímu davu? *Forward* zakončuje: „Šlo o typicky havlovské představení – hluboce morální a zároveň lehce uličnické.“ 71] Kirchick v tomto článku zmiňuje i protisionistickou československou minulost a Havlův novoroční slib z roku 1990 obnovit diplomatické vztahy s Izraelem, k čemuž také následujícího měsíce došlo. Pokračuje:

„V dubnu téhož roku se Havel stal prvním vůdcem svobodné země bývalého východního bloku, který navštívil Izrael. Jednalo se o jeho druhou zahraniční cestu... Jako prezident Havel vystupoval proti prodeji zbraní Izraeli nepřátelským státům, jako Sýrii, což vyvolalo značnou kontroverzi – komunistické Československo (především slovenské zbrojovky) patřily k nejvýznamnějším vývozcům zbraní sovětským satelitům. Dnes je podle (bývalého) izraelského vyslance Jakova Levyho ‚Česká republika Izraelem pokládána za nejlepšího přítele v Evropě a EU.‘

V raných letech československé nezávislosti – kdy na Západě panovaly obavy z opětovného rozšíření nacionalismu v nově nezávislých post-komunistických zemích, Havel pevně vystoupil proti antisemitismu. I kvůli tomu se stal trvalým nepřítelem nacionalistů. V roce 1993, po ‚sametovém rozvodu‘ se Slovenskem, se krajní pravice pokusila zablokovat Havlovo zvolení prezidentem republiky parlamentními obstrukcemi, v jejichž rámci ho obviňovala z přijetí ‚šekelů‘ od vnějších sil.

I po odchodu z politiky v roce 2003 Havel nadále vystupoval za zájmy Izraele a proti antisemitismu. V roce 2010 spoluzaložil **Iniciativu přátel Izraele**, zaměřenou proti delegitimizaci Izraele v oblasti mezinárodních institucí. V roce 2011 tvrdě kritizoval MŠTM za přijetí Ladislava Bátory do funkce poradce navzdory obviněním z vazeb na krajně pravicové skupiny a popírače holocaustu. Když jeho obhájci tvrdili, že jeho soukromé pozice nemají co dělat s jeho kompetentností, odpověděl Havel, že „je šokován,... že kvazifašistické či kvaziantisemitské nebo podobné názory mohou být vyjadřovány ve volném čase, na dovolené, jen ne v kanceláři. Ano přesně o to jde: koneckonců, i jistý malíř pokojů založil svou partaj v mnichovské hospodě, a nikoliv na pracovišti.“

Výše citované ukazuje, jak hluboce upřímná byla Havlova „svobodomyslnost“. Jako u všech „liberálů“ se jeho tolerance vztahovala pouze na stoupence liberalismu. S propuštěním

poradce ministra byl nanejvýš spokojený, protože nesdílel Havlovu servilitu k sionismu a plutokracii.

Autor citované chvalořeče z časopisu *Forward*, Kirchick je členem Nadace pro obranu demokracií (**Foundation for Defense of Democracies**), dalšího z nekonečné řady neokonzervativních think-tanků, vzniklých po 11. září k zajištění uskutečnění „nového amerického století“. Financována lidmi jako Bronfman, má Nadace ve svém vedení silně nevábnou směs neokonzervativců: bývalý ředitel CIA James Woolsey, Steve Forbes z magazínu *Forbes*, Billy Kristol z *The Weekly Standard*, senátor Joseph Lieberman a další 72]. Mezi poradci nalezneme známá jména Charlese Krauthammera a Richarda Perleho 73]. První předsedkyní byla Jeanne Kirkpatrick, přední postrockistká stoupenkyně neokonzervatismu 74].

„Výzkumník svobody“ Nadace, neokonzervativní stratég Michael Ledeen 75] prý nedokáže „bez slz“ sledovat obrazy z Havlova pohřbu. Zdalipak podobně usluženě reaguje i na záběry palestinských dětí, zastřelených izraelskými vojáky či oběti ničivých amerických válek proti srbským, iráckým a syrským civilistům? Leeden nás oklikou vrací zpět k jednomu z hlavních témat článku, když o Havlovi říká:

„Zmínil jsem se o jeho lásce k hudbě? Měl rád jak rock, tak jazz – uznával totiž jejich podvratnou sílu. Miloval Franka Zappu, a jmenoval jej českým ‚kulturním vyslancem.‘ Když do Prahy v polovině 90. let přijel Bill Clinton, vzal ho Havel zašlého jazzového klubu, kde hrál spolu s místními americký prezident na saxofon (a jeho manželka Dagmar klub navštívila během pěší ‚pouti‘ Prahou krátce po Havlově smrti)... Havel psal ‚absurdní‘ dramata a básně. Byl skutečným Kafkovým dědicem a stejně jako Kafka si plně uvědomoval dynamiku a výslednou hrůzu byrokratických mechanismů. **A stejně jako Kafka – byl sionistou.**“ 76]

Havel, jak se komentátoři rozplývají, sloužil mezinárodnímu kapitálu a globalizaci. I podle Ledeenových vlastních slov byl Havel plodný sionista. Neotrockisticko-sionisticko-plutokratická síť má „nedokončenou práci“: zajistit, aby se evropský duch už nikdy nepozvedl, a na jeho místě byl vztyčen chrám *Mammonu*. Aby Evropa zůstala podřízená NATO (mezi jehož nadšené stoupence se Havel počítal) a pokračovala v obklíčování Ruska, dokud se i tato země nepoddá působení sil, které utvářely a formovaly Havla.

Poznámky:

1] Pro definici *michelovského* prvku viz F. P. Yockey, *Imperium* [Sausalito, Ca.: The Noontide Press, 1969], str. 405–406.

2] Nepodceňoval Yockey ironií osudu ve své vizi nevyhnutelné světového konfliktu mezi USA a SSSR moc podvracečů kultury zapříčinit implozi sovětského bloku?

- 3] F. P. Yockey, *The Enemy of Europe* [Reedy, W.Va.: Liberty Bell Publications, 1981], "The Inner Enemy of Europe," str. 48.
- 4] K. R. Bolton, "Mikhail Gorbachev: Globalist Super-Star," *Foreign Policy Journal*, 3. duben 2011.
- 5] K. R. Bolton, "Origins of the Cold War and how Stalin Foiled a New World Order," *Foreign Policy Journal*, 31. květen 2010.
- 6] K. R. Bolton, "America's 'World Revolution': Neo-Trotskyist Foundations of U.S. Foreign Policy," *Foreign Policy Journal*, 3. květen 2010.
- 7] R. Peters, "Constant Conflict," *Parameters*, Summer 1997, str. 4-14.
- 8] Philip K. Howard, "Vaclav Havel's Critique of the West," *The Atlantic*, 30. prosinec 2011.
- 9] K. R. Bolton, "Egypt and Tunisia: Plutocracy Won," *Foreign Policy Journal*, 28. červen 2011.
- 10] F. P. Yockey, *Imperium*, "Cultural Vitalism [B] Culture Pathology."
- 11] Frances Stonor Saunders, *The Cultural Cold War: The CIA and the World of Arts and Letters* [New York: The New Press, 1999].
- Viz rovněž oficiální stránka CIA: "Cultural Cold War: Origins of the Congress for Cultural Freedom, 1949-50".
- 12] F. Černov, "Buržoazní kosmopolitismus a jeho reakční úloha," *Bolševik: teoretický a politický časopis ústředního výboru Vsesvazové komunistické strany (bolševiků) [VKS(b)]*, č. 5, 15. březen 1949, str. 30-41.
- 13] Breton patřil k zakladatelům surrealismu. V roce 1927 vstoupil do komunistické strany, z níž byl o šest později kvůli spojení s Trockým vyloučen. O surrealismu napsal v roce 1952: „Právě v černém zrcadle anarchismus surrealismu poprvé poznal sám sebe.“
- 14] V Mexiku žil Trockij v domě Diega Rivery a jeho ženy, malířky Fridy Kahlo, od roku 1937 – kdy přišel do země – až do roku 1940, kdy jeho lebku roztříštil cepín stalinistického vraha.
- 15] Leon Trotsky, André Breton, Diego Rivera, *Towards a Free Revolutionary Art*, July 25, 1938. Česky *Za nezávislé revoluční umění*, Analogon č. 1/1969.
- 16] Studenou války iniciovalo Stalinovo odmítnutí Spojených národů jako platformy světové vlády. Stalin požadoval, aby nejvyšší mocí disponovala Bezpečnostní rada, jejíž členové by měli právo veta, namísto amerického návrhu svěřit moc Generálnímu shromáždění, kde by Sověti byli vždy přehlasováni. Sověti také vnímali Baruchův plán na „internacionalizaci atomové energie“ jako americký dohled. Viz K. R. Bolton, "Origins of the Cold War: How Stalin

Foiled a New World Order," *Foreign Policy Journal*, 31. květen 2010.

Yockey chápal význam tohoto Stalinova odmítnutí, a v roce 1952 napsal esej „Co stojí za pověšením jedenácti Židů v Praze?“

17] Trotsky, Breton, Rivera, *Towards a Free Revolutionary Art*.

18] Černov, "Buržoazní kosmopolitismus a jeho reakční úloha."

19] Černov, "Buržoazní kosmopolitismus a jeho reakční úloha."

20] K. R. Bolton, "The Moscow Trials in Historical Context," *Foreign Policy Journal*, 22. dubna 2011.

21] Bolton, "The Moscow Trials in Historical Context."

22] Černov, "Buržoazní kosmopolitismus a jeho reakční úloha."

23] V nihilistickém slova smyslu – Amerika totiž nepředstavuje žádnou ideu vyššího řádu, ale vznikla jako protitradiční vzpoura vůči Evropě na základě těch nejhorších a nejúpadkovějších evropských politických a ideologických impulzů.

24] F. P. Yockey, "Program of the European Liberation Front," London, 1949, Point 5.

25] Ralph Peters, "Constant Conflict," *Parameters*, Summer 1997, str. 4–14.

26] K. R. Bolton, *Revolution from Above: Manufacturing "Dissent" in the New World Order* [London: Arktos, 2011], str. 48–54.

27] "Charter 77 After 30 Years," The National Security Archive, The George Washington University.

28] The Plastic People of the Universe

29] Ibid.

30] R. Unterberger, "The Plastic People of the Universe."

31] Unterberger, "The Plastic People of the Universe."

32] Unterberger, "The Plastic People of the Universe."

33] Unterberger, "The Plastic People of the Universe."

34] D. Bilefsky, "Czech's Velvet Revolution Paved by Plastic People," *New York Times*, 15.

listopad 2009.

35] Bilefsky, "Czech's Velvet Revolution Paved by Plastic People."

36] J. Velinger, "The Impact of the Plastic People on a Communist Universe," *Radio Praha*, 31. květen 2005.

37] G. Soros, *Underwriting Democracy: Encouraging Free Enterprise & Democratic Reform Among the Soviets & in Eastern Europe* [Jackson, Tenn.: Public Affairs, 2004], str. 26-27. *Česky Směnka na demokracii*, Prostor 1991.

38] "Havel at Columbia."

39] „Havel Host Committee.“

40] Drug Policy Alliance, Board of Directors.

Ruth Dreifuss je švýcarská sociální demokratka.

41] Club of Madrid, Members.

42] Club of Madrid.

43] Club of Madrid, Partners & collaborators.

44] Freedom Now, Honorary Co-Chairs.

45] Rachelle Horowitz, "Tom Kahn and the Fight for Democracy: A Political Portrait and Personal Recollection," *Dissent Magazine*, str. 238-39.

46] Horowitz, "Tom Kahn and the Fight for Democracy," str. 211.

47] Max Shachtman, "Stalinism on the Decline: Tito versus Stalin, The Beginning of the End of the Russian Empire," *New International*, vol. 14, no.6, August 1948, str. 172-78.

48] AFoCR, Officers.

49] AFoCR, Advisors.

50] AFoCR, Sponsors & Supporters. (Seznam sponzorů se od doby publikování článku změnil – pozn. red. DP.)

51]

<http://www.ned.org/about/board/meet-our-president/archived-remarks-and-presentations/061704>

- 52] C. Gershman, "Giving Solidarity to the World," symposium on Solidarity and the Future of Democratization, Georgetown University, Washington, D.C., 19. květen 2009.
- 53] Gershman, "Giving Solidarity to the World."
- 54] F. P. Yockey, "What is behind the Hanging of Eleven Jews in Prague?"
- 55] K. R. Bolton, "The Moscow Trials in Historical Context." Kachna o překladu Stalinova rodného jména „Džugašvili“ jako „syn Žida“ se zdá být asi stejně podložená fakty jako tvrzení britských Izraelitů, podle nichž „saský“ znamená „synů Izáka“ nebo označení Judaha P. Benjamina za „Rotschildova příbuzného.“ A. Vaksberg, *Stalin Against the Jews* [New York: Alfred A. Knopf, 1994].
- 56] F. P. Yockey, "What is behind the Hanging of Eleven Jews in Prague?"
- 57] Například saúdskoarabský král Fajsal byl stoupencem této teorie.
- 58] P. Lendvai, *Anti-Semitism in Eastern Europe* [London: Macdonald & Co., 1971], str. 10.
- 59] Lendvai, *Anti-Semitism in Eastern Europe*, str. 260–61.
- 60] Lendvai, *Anti-Semitism in Eastern Europe*, str. 260–69.
- 61] Lendvai, *Anti-Semitism in Eastern Europe*, str. 290–91.
- 62] Lendvai, *Anti-Semitism in Eastern Europe*, str. 294.
- 63] Lendvai, *Anti-Semitism in Eastern Europe*, str. 296.
- 64] Y. Ivanov, *Caution, Zionism!: Essays on the Ideology, Organization, and Practice of Zionism* [Moscow: Progress Publishers, 1970], kap. 5.
- 65] Ivanov, *Caution, Zionism!*, kap. 5.
- [66] Ivanov, *Caution, Zionism!*, kap. 5.
- [67] Ivanov, *Caution, Zionism!*, kap. 5.
- 68] K. R. Bolton, "Mikhail Gorbachev: Globalist Superstar."
- 69] "EJC mourns death of Havel," *Jewish World*, Ynetnews.com, 19. prosinec 2011.
- 70] N. Mozgovaya, "Israel President: Vaclav Havel's death loss for entire world," *Haaretz.com*, 18. prosinec 2011.

71] J. Kirchick, "Havel was friend of Israel and Jews: Czech Playwright-Turned-President Led Region to Right Path, *The Jewish Daily Forward*, 20. prosinec 2011.

72] FDD, Team Overview.

73] FDD, Fellows & Experts.

74] FDD, Dr. Jeane Kirkpatrick.

75] FDD, Dr. Michael Ledeen. Bývalý poradce ministerstva národní bezpečnosti, obrany a zahraničí. Mediální analytik a komentátor.

76] M. Ledeen, "Havel, Kafka and Us," FDD, 21. prosinec 2011.

Článek Kerryho Boltona Václav Havel: The "Inner Enemy" vyšel původně na stránkách Counter-Currents Publishing.